

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Vniversis Abbatibvs Cistercien. Ordinis in generali Capitulo constitutis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

fuerit, nec declinabimus ad dextram nec sinistram, nec ob gratiam aut favorem cujuslibet à justitiæ tramite recedemus; qui & justitiam prosequi cupimus, & prompti sumus, secundum Apostolum, inobedientiam omnem ulcisci, cum acceperimus tempus justitiam judicandi.

*VNIVERSIS ABBATIBVS
Cisterciens. Ordinis in generali Capitulo
constitutis.*

*Epist. 388.
Vt pro Pontifice
ardenter orent,
& Abbatem de
Sabotico, Sicu-
lis verbum Dei
predicantem,
habeant pro ex-
celsio.*

IN navi nostri piscatoris gubernatoris gerentes officium, dum inumentium fluctuum tempestates elidimus, dum insurgentium ventorum rabiem evitamus, ex nostra quasi prorsus infirmitate deficiamus, nisi vos & alij, qui relictis retibus & navi pauperem Christum pauperes imitami, & cum ipso undas maris vestigio sicco calcatis, vestris nos juveris orationibus apud ipsum, qui cum imperat ventis & mari, aquilonem convertit in austrum, & tempestatem redigit in tranquillum. Licet enim juxta testimonium Veritatis jugum Domini suave sit, & leve onus ipsius; insufficientia tamen nostra pressa gravitate pastoralis officij, & emergentium negotiorum multiplicitate gravata, dum cum Martha circa frequens satagit ministerium, nunc obscura quæstionum elucidans, & certo in ambiguis usâ responso, nunc difficiles nodos causarum juxta diffinitionis manu dissolvens, nunc malignorum incurfus refrænans, nunc humilibus clypeum apostolicæ protectionis indulgens, & quasi se totam impendens negotiis aliorum; nisi vos, (qui eum Maria sederis juxta pedes Domini, audientes verbum ipsius, & suaves Rachelis fovetis amplexus, immo qui scala orationis continuæ nubes transcenditis, cælorum intima penetrantes, non solum cælestes delicias, verum etiam cælestium deliciarum auctorem, panem cælestem, infirmorum salutem, remedium oppressorum, naufragantium portum, spem fidelium, militantium bravium, morientium vitam, & Ecclesiæ sponsum, verum scilicet Salomonem in diademate quo coronavit eum mater sua, oculis contemplationis inspicitis) defectum nostrum sanctis orationibus suppleatis, vix tolerare poterimus pastoralis onera gravitatis, quin potius tantæ sollicitudinis succumbemus. Novimus enim quod ab eo plus exigitur cui plus committitur; & cum augentur

dona, rationes etiam crescunt donorum. Propter quod tanto amplius vestris orationibus nos credimus indigere, quanto major nobis est sollicitudo commissa, & ad superiorem sumus immo supremum ecclesiasticæ dignitatis apicem, licet insufficientibus meritis, exaltati, cum secundum Apostolum instantia nostra sit omnium Ecclesiarum sollicitudo continua. Novimus etiam quod multum valet deprecatio justis assidua, cum puras manus sine disceptatione levat ad Deum; & quanto magis in conspectu Domini orando humilius se prosternit, tanto se amplius ad eum Dominus exaudiendum inclinatur, & ipsum vicinius & familiarius intuetur. Ipse etenim humilia respicit, & alta à longè cognoscit: qui superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Novimus præterea in Evangelio esse scriptum: *Petite, & accipietis: querite, & invenietis: pulsate, & aperietur vobis.* & paulo post: *Omnis enim qui petit accipit, & qui querit invenit, & pulsanti aperietur.* Qui petit fide, accipit vitam: qui querit spe, invenit viam: qui caritate pulsatur, ei veritas aperitur, illa videlicet quæ de se dicit: *Ego sum via, veritas, & vita.* Rogamus igitur universitatem vestram, monemus, exhortamur in Domino, quatenus insufficientiam nostram ex humana infirmitate pensantes, præter generalem illam orationem quam pro nobis effundit universalis Ecclesia, in orationibus vestris memoriam nostri specialius habeatis: ut ille qui ad apostolatus officium nos vocavit, ad salutem nostram & commissorum regimini nostro populorum profectum nos illud implere concedat, & defectum nostrum suo dignetur omnipotentatu supplere, qui dat omnibus affluenter & non impropere, taliter in suorum nos dirigens observantiam mandatorum, ut vita nostra luceat subditis ad exemplum, & verbum proficiat ad doctrinam. Petite ut spiritum vitæ nobis Dominus benignus infundat, & gratiam suam in nobis multiplicare dignetur. Querite, ut qui Petro porrexit dexteram naufraganti, & ne mergeretur erexit, viam nobis salutis ostendat, & erigat, ne secularibus negotiis ultra quam expedit immergamur. Pulsate, ut intelligentiæ nobis veritatem aperiat, & sic dirigat gressus nostros in semitis suis ut non moveantur vestigia nostra, quin immo lucerna pedibus nostris verbum

ejus existat, & sic actus nostros in sua pace disponat, ut ea semper meditemur interius & exterius operemur quæ nobis & subditis nostris in præsentī proveniant ad quietem, & ad vitam in futuro proficiat sempiternam. Nos enim, quantum concesserit Dominus, profectibus vestris imminere diligenter intendimus, & vobis in necessitatibus vestris potenter adesse, ac contra malignantium impetus apostolica protectione præsidium indulgere. quod tunc libentius exequemur, cum vestris nos senserimus precibus & meritis adjuvari. Dignum est enim ut pro nobis universalis Ecclesia preces effundat, & insufficientiam nostram orationibus relevet, qui ad universorum Christi fidelium regimen divino numine deputari, ex injuncti nobis officij debito universorum cogimur onera sustinere. Ad hæc, cum dilectum filium nostrum Abbatem de Sambucino de fratrum nostrorum consilio ad proponendum verbum Domini populis Siciliae, ac eos citandos ad obsequium crucifixi, duxerimus destinandum, ipsum habere vos rogamus & volumus excusatum, utpote quem causa Domini, auctoritas mandatoris, & utilitas communis etiam sine literis nostris sufficienter excusant. Datum Reat. IV. Kal. Aug.

OCTAVIANO HOSTIEN.
Episcopo, Vicario nostro.

Epist. 359.
De consecratione altarium, ex mandato D. Petri Apostoli.

PAUCIS diebus ante nostrum ab Vrbe recessum, sacerdos quidam ætate longævus, timoratus, ut creditur, ad præsentiam nostram accessit, secretò proponens quòd in visione nocturna per somnium ei apparuit beatus Petrus Apostolus dicens: Accede ad Pontificem Innocentium, & ex mea sibi parte significa quòd à nativitate sua quasi filium illum dilexi, & per diversos gradus promotum in mea tandem sede constitui. Quapropter & ipse decorem & honorem domus meæ debet diligere, studioque vigili promovere. Sciat ergo quòd in Ecclesia mea pauca sunt altaria consecrata. unde contingit quòd in altaribus dissecratis divina mysteria celebrantur. Faciat igitur ea saltem cum debita reverentia consecrari, super quæ novit frequentius officium celebrari divinum. Verùm cum semel & iterum eadem sibi fuisset visio revelata, nec ipse quod mandabatur impleveret, tertio tan-

dem idem Apostolus, velut offensus, intulic dicens: Quia meum obaudisti mandatum, ego tuum tibi tollam auditum. Ex tunc ita surdus effectus est, ut penitus non audiret. Gemens ergo vehementer & plorans, ad confessionem beati Petri devotus accessit, cum lachrymis postulans ut misertus sibi restitueret auditum, quia mandatum ipsius illico impleveret. Quo per Dei misericordiam exaudito, quod acciderat ei, nobis per ordinem indicavit. Licet autem secundum Apostolum non sit credendum omni spiritui, quia tamen in tali negotio angelus Sathanæ non transfiguraret se in angelum lucis, & melius est piè credere quàm temerè dubitare, cum honestum sit quod proponitur faciendum, etsi verum non esset quod asseritur revelatum; fraternitati tuæ, de qua plenam fiduciam obtinemus, per apost. scripta mandamus quatenus altaria Philippi & Iacobi, Simonis & Iudæ, beati Gregorij, & sancti Andreae, quæ dissecrata dicuntur, tu ipse consecres, vel per alios auctoritate nostra facias consecrari. Credimus enim quòd ex hoc nobis fructus æternæ retributionis accrescet.

CONSULIBVS MEDIOLANEN.

SVPER negotio Passaguerræ, pro quo nobis sæpe scripsistis, dicentes quòd ex levibus causis eum excommunicari mandavimus, unde contra nos grave scandalum est subortum, licet illud vobis respondere possemus quod legalis sanxit auctoritas, quia videlicet instar sacrilegij est de factis Principis iudicare, illum tamen in nostra responsione magis volumus imitari cujus, licet indigni, locum tenemus, qui Iudæis obloquentibus non est indignatus pro se reddere rationem, inter cetera dicens: *Si malè locutus sum, testimonium perhibete de malo; si bene, cur me cæditis?* Nos enim licet flagello linguæ vestræ cædamur, quia tamen secundum Apostolum pro minimo nobis est utrum à vobis aut ab humano die fuerimus iudicati, dummodo nostra nos conscientia nō remordeat, non timentes scandalum contra veritatem subortum, cum veritas non sit relinquenda pro scandalo, (teste Veritate, quæ cum ei ab Apostolis diceretur, *Scis quia Iudæi audito hoc verbo scandalizantur?* respondit, *Sinite. cæci sunt, & duces*

Epist. 360.
Quod Passaguerra iuste fuerit excommunicatus.
Vide superius epist. 85.